

HỎI 7

NHỮNG NGÀY VUI THỨ

Tây Môn Khánh đi thì trời cũng đã sáng, Vương bà vội đi mua quan tài và đèn nhang vàng giấy, rồi về giúp Kim Liên bày bàn thờ Võ Đại. Xóm giềng hay tin đều tới phúng điếu thăm hỏi. Kim Liên vờ che mặt mà kêu khóc. Có người hỏi:

- Chẳng hay đại lang bị bệnh gì mà qua đời vậy ?

Kim Liên đáp:

- Nhà tôi mắc chứng đau bụng lâu ngày, chữa chạy mãi cũng không khỏi mà cứ mỗi ngày thêm nặng. Nhưng không ngờ hôm qua đau bụng dữ dội rồi tới canh ba thì từ trần. Thật khổ hết sức.

Nói xong lại kêu khóc. Mọi người đều nghi ngờ về cái chết không rõ ràng của Võ Đại nhưng không ai tiện nói ra, mà chỉ khuyên:

- Dù sao thì người chết cũng đã chết rồi, khóc thương cũng không sống lại được, chỉ mong cho người sống được yên vui mà thôi, Đại nương cũng chẳng nên thương cảm quá độ mà có hại tới sức khỏe.

Kim Liên vờ hết lời cảm tạ. Lát sau thì hàng xóm về hết, Vương bà cũng chở quan tài về. Hà Cửu cũng được gọi tới tẩm liệm. Mọi thứ cần dùng cho tang lễ cũng được chuẩn bị đầy đủ. Lại mời hai vị tăng từ chùa Báo Ân tới tụng kinh trước linh cữu.

Hà Cửu đi tới đường Tử Thạch thì gặp Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh hỏi:

- Bây giờ đi đâu đây ?

Hà Cửu đáp:

- Tôi tới tẩm liệm cho anh chàng Võ Đại bán bánh.

Tây Môn Khánh bảo:

- Tôi đây ta cần nói câu chuyện.

Nói xong dẫn Hà Cửu vào một quán rượu nhỏ gần đó, lên gác tìm một chỗ khuất mà ngồi. Tây Môn Khánh kéo ghế bảo:

- Mời lão Cửu ngồi đây.

Hà Cửu rụt rè:

- Tiểu nhân hèn hạ đâu dám để phiền lòng Đại quan nhân như vậy ?

Tây Môn Khánh bảo:

- Thì cứ ngồi tự nhiên đi, chấp nhậ làm gì nữa.

Tây Môn Khánh gọi rượu ngon. Tửu bảo mang đồ nhắm tới và hâm rượu ngon đem tới. Hà Cửu trong lòng nghi ngờ, nghi thắm: "Xưa nay Tây Môn Khánh có bao giờ mời mình đi uống rượu đâu, hôm nay làm vậy hẳn là có ý gì đây ?" Đang nghĩ ngợi thì thấy Tây Môn Khánh rút ra một đỉnh bạc Tuyết Hoa để lên bàn mà bảo:

- Lão Cửu à, cầm tạm chỗ này đi, đừng chê ít, ngày mai ta sẽ hậu tạ thêm.

Hà Cửu ngạc nhiên, xoa tay nói:

- Tiểu nhân quả không có công gì, làm sao dám nhận ? Đại quan nhân cần sai bảo điều gì, tiểu nhân cũng không dám từ nan.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thì cứ cầm lấy đi đã, đừng để cho người ngoài thấy.

Hà Cửu nói:

- Đại quan nhân cần gì xin cứ chỉ dạy.

Tây Môn Khánh nói:

- Cũng chẳng có chuyện gì, lát nữa tới liệm xác cho Võ Đại thì nhớ kỹ lưỡng giùm, đừng sơ sót điều gì.

Hà Cửu nói:

- Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó là việc làm thường ngày của tôi, tôi đâu dám nhận tiền thưởng này của Đại quan nhân.

Tây Môn Khánh lạnh lùng:

- Nếu không nhận tức là đã từ chối đó.

Hà Cửu vốn sợ oai Tây Môn Khánh, nghe nói vậy vội cất đỉnh bạc vào áo rồi rót rượu mà uống. Tây Môn Khánh gọi từ bảo lại, dặn ghi tiền rượu vào sổ rồi nói thêm:

- Hôm nào mang sổ ra tiệm của ta mà lấy tiền.

Nói xong dẫn Hà Cửu xuống đường, ra tới đường, Tây Môn Khánh bảo:

- Lão Cửu à, điều tôi dặn, nhớ đừng quên, thấy có gì lạ cũng không được tiết lộ với ai. Sau này sẽ có tiền thưởng thêm.

Nói xong bỏ đi. Hà Cửu vừa đi vừa nghĩ bụng: "Không hiểu có chuyện gì ở trong vụ này mà Tây Môn Đại quan nhân không chịu nói ra, chỉ cho bạc là làm sao? Có lẽ tới nhà Võ Đại sẽ biết".

Trong khi đó thì Vương bà nóng lòng sốt ruột chờ đợi Hà Cửu.

Tới cổng nhà Võ Đại, Hà Cửu hỏi nhỏ một người:

- Võ Đại lang bị bệnh gì mà chết vậy?

Người này đáp:

- Nghe đâu là đau bụng dữ dội rồi chết.

Hà Cửu không nói gì, vén màn vào nhà. Vương bà niềm nở:

- Đợi lâu quá, sao lão Cửu bây giờ mới tới?

Hà Cửu đáp:

- Tôi cũng bận vài chuyện riêng nên tới hơi trễ.

Đang nói thì Kim Liên từ trong mặc tang phục bước ra khóc lóc kêu gào. Hà Cửu chào rồi bảo:

- Đàng nào thì đại lang cũng thành người thiên cổ rồi, xin Đại nương chớ quá thương cảm mà có hại.

Kim Liên vỗ gạt nước mắt nói:

- Khổ thân tôi, chồng tôi đau bụng có một cơn mà chết, bỏ tôi lại một mình, bây giờ tôi biết nhờ cậy vào đâu!

Hà Cửu để ý nhìn Kim Liên từ đầu tới chân rồi nghĩ thầm: "Mình vẫn nghe mọi người đồn Võ Đại có vợ tuyệt đẹp, bây giờ mới thấy. Bây giờ mình cũng tạm hiểu tại sao Tây Môn Khánh lại cho mình một lúc cả mười lạng bạc". Vương bà kéo Hà Cửu

vào trong. Lúc do tăng sĩ, đạo sĩ đã tạm nghỉ tụng kinh, cò phướn đã được dựng lên. Hà Cửu bước vào phòng trong, giở tấm vải phủ thi thể ra thì để ý thấy các ngón tay Võ Đại xanh lè, miệng méo di và tím bầm, còn da mặt thì vàng khè, hai tròng mắt lại lồi ra... Hà Cửu biết ngay Võ Đại đã trúng độc mà chết. Máy người phu dảm ma vào theo để giúp Hà Cửu, thấy vậy nói:

- Làm sao mà mặt lại có chỗ vàng chỗ tím, môi thì bị cắn rách ra, còn miệng thì giờ này vẫn ứa máu?

Hà Cửu át đi:

- Đừng có nói vớ vẩn, mấy hôm nay thời tiết nóng nực, thi thể biến đổi là chuyện thường.

Nói xong vội bắt tay vào việc tắm liệm rồi cho nhập quan. Sau đó dùng thứ dinh thật lớn mà đóng nắp quan tài. Xong việc, Vương bà đem vào ít tiền, nói là để chia cho mấy người phụ việc. Hà Cửu nhận tiền rồi hỏi:

- Tính chừng nào thì đưa đám?

Wương bà đáp:

- Đại nương dây định là chỉ để linh cữu ở nhà ba ngày thôi, rồi đem ra nghĩa trang ở ngoại thành mà làm lễ hỏa táng.

Đang nói thì Kim Liên vào mời Hà Cửu ra ngoài uống rượu.

Hôm sau Vương bà mời thêm bốn vị tăng tới tụng kinh.

Ngày thứ ba, từ canh năm mọi việc đã chuẩn bị xong. Đám tang kéo ra ngoại thành, mấy người hàng xóm cùng một số bạn hàng của Võ Đại theo đưa đám. Kim Liên ngồi trong một cỗ kiệu nhỏ mà theo linh cữu, suốt dọc đường giả vờ kêu gào thê thảm.

Tới nghĩa trang ở ngoại thành, quan tài được đưa ngay vào chỗ hỏa thiêu, tro tàn được chôn ngay trong nghĩa địa. Mọi việc rất mau lẹ êm thấm vì Tây Môn Khánh đã bỏ tiền ra lo liệu hết cả.

Về tới nhà, Kim Liên cho lập bàn thờ chồng trên lầu, giữa có bài vị ghi là "Vong phu Võ Đại lang chi linh" bàn thờ có ngọn đèn nhỏ và ít vàng giấy. Nhưng cũng từ đó, Kim Liên và Tây Môn Khánh không gặp nhau bên Vương bà nữa, mà kéo nhau lên lầu nhà Võ Đại, mặc tình vui thú ngay trước bàn thờ

Võ Đại. Hai người nghiêm nhiên sống như vợ chồng. Mỗi đầu Tây Môn Khánh còn ngại hàng xóm đàm tiếu, nên mỗi lần tới, đều vào nhà Vương bà trước ngồi một lúc rồi mới theo cổng sau mà sang bên nhà Kim Liên. Nhưng sau thì nhiều khi sang thẳng nhà Kim Liên luôn. Nhiều hôm ở lý không về nhà, chuyện nhà ra sao không cần biết, khiến gia sự rối loạn, mọi người trong nhà đều khó chịu.

Thời gian qua mau, thấm thoát Tây Môn Khánh dan díu với Kim Liên đã được hơn ba tháng. Hôm đó nhằm tiết Đoan Dương, Tây Môn Khánh tới nhà Vương bà. Vương bà vội dọn trà rượu ra rồi hỏi:

- Đại quan nhân từ đâu tới đây? Đã qua thăm nương tử chưa? Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay nhân ngày lễ, tôi cũng mới từ miếu về đây.

Wương bà nói:

- Hôm nay có Phan bà, thân mẫu của nương tử tới đây. Để tôi chạy qua xem còn ở bên đó không.

Nói xong theo cổng sau mà sang. Kim Liên đang ngồi tiếp rượu cho mẹ, thấy Vương bà sang, vội mời ngồi rồi cười bảo:

- Ma ma sang thật đúng lúc, xin dùng chén rượu với mẹ tôi. Uống rượu vào cho khỏe người và trẻ ra.

Wương bà cười:

- Tôi già quá rồi, uống gì vào cũng không trẻ lại được nữa, chỉ những người như nương tử mới cần chăm sóc tuổi trẻ mà thôi.

Kim Liên cười:

- Thế người ta nói "lão bạng sinh châu" thì sao?

Wương bà nhìn Phan bà rồi nói:

- Đó bà xem, con gái quý của bà bảo tôi là "lão bạng" đó.

Phan bà cười:

- Nó từ nhỏ vẫn có cái tật lẻo mép đó, bà chấp làm gì.

Wương bà cười bảo:

- Bà có con gái xinh đẹp lanh lợi như thế này là có phúc lắm, nay mai thế nào chẳng lọt vào gia đình danh giá giàu sang.

Phan bà cũng cười:

- Được vậy thì còn gì bằng, nhưng trăm sự cũng phải nhờ bà cả.

Nói xong rót rượu mời Vương bà, Kim Liên thì tiếp đồ ăn. Vương bà uống vài chén rượu, rồi sợ Tây Môn Khánh bên đó chờ lâu, bèn đưa mắt cho Kim Liên rồi đứng dậy cáo từ mà về. Kim Liên biết là Tây Môn Khánh đang chờ bên nhà Vương bà, bèn tiếp cho mẹ ăn mau rồi hối thúc mẹ về. Sau đó dọn dẹp nhà cửa, dọn tiệc mới thịnh soạn, rồi gọi Tây Môn Khánh theo cổng sau sang. Kim Liên lắng lơ mời vào phòng, rồi mắng yêu:

- Con người phụ bạc kia, sao hai hôm nay không thấy lại? Hay là lại vui vầy với người nào rồi? Bỏ tôi lạnh lùng vô võ như thế này hay sao?

Tây Môn Khánh cười đáp:

- Chỉ nói bậy, mấy hôm nay nhiều việc nên không tới được. Hôm nay nhân tiết Đoan Dương, tới miếu rồi đi mua ít quần áo và đồ trang sức cho nàng đây.

Nói xong đưa cho Kim Liên một túi lớn, Kim Liên mừng lắm, cảm tạ hết lời rồi gọi Nghênh Nhi rót trà mời Tây Môn Khánh, sau đó mời Tây Môn Khánh qua bàn tiệc, Tây Môn Khánh nói:

- Thôi, nàng khỏi phải bận tâm. Tôi đã đưa tiền cho Vương bà rồi, bên đó đã sửa soạn sẵn cả rồi, định mời nàng dùng rượu nhân tiết Đoan Dương. Hôm này có ai trong nhà vậy?

Kim Liên đáp:

- Đó là mẹ tôi, hôm này tôi cũng có dọn tiệc mời mẹ tôi. Bây giờ để tôi mời chàng.

Nói xong rót rượu, tình tứ nâng lên mời Tây Môn Khánh. Trong khi đó thì Vương bà xách giỏ đi mua đồ ăn về làm tiệc cho Tây Môn Khánh và Kim Liên ăn. Lúc đó là đầu tháng Năm, trời mưa lớn mà lại thịnh linh. Thường thường, trời đang nắng tốt thì bỗng nhiên mây đen kéo tới mù mịt, rồi giông gió nổi lên, mưa đổ ào ạt. Cho nên lúc Vương bà đi thì trời đẹp, lúc mua xong đồ ăn thì cuồng phong nổi lên, mưa ào xuống, phải đứng núp vào mái hiên của một nhà bên đường. Tuy nhiên gió tạt

nên quần áo cũng ướt hết. Lát sau thì mưa bớt hột. Vương bà ba chân bốn cẳng chạy về nhà, đem đồ ăn xuống bếp rồi sang nhà Kim Liên, thấy hai người đang chuốc rượu cho nhau vô cùng âu yếm thì cười khanh khách mà bảo:

- Đại quan nhân và nương tử đã có tiệc rượu bên này rồi, vậy mà còn bắt tôi phải lặn lội ướt hết cả thế này, Đại quan nhân phải bồi thường cho tôi mới được.

Tây Môn Khánh cười:

- Bồi thường gì mà khôn thế?

Wương bà cũng cười:

- Chẳng khôn gì cả, nhưng Đại quan nhân phải đền cho tôi một xấp lụa Đại Hải Thanh để tôi may quần áo.

Kim Liên bảo:

- Ma ma vào đây uống chén rượu cho khỏi lạnh, chứ cứ đứng đó mà nói hay sao?

Wương bà kéo ghế ngồi ké né một bên, uống vài chén rồi nói:

- Quần áo tôi ướt hết, để tôi về thay đã.

Nói xong trở về nhà, thay quần áo rồi xuống bếp làm món ăn. Tiệc dọn xong, vô cùng thịnh soạn, bèn mời Tây Môn Khánh và Kim Liên qua nhà mình dự tiệc. Hai người nắm tay nhau mà sang, đồ ăn ngon, rượu tốt, cặp già nhân ngãi non vợ chồng này say sưa đối ẩm. Trong lúc uống rượu, Tây Môn Khánh chợt nhớ là trong phòng Kim Liên có treo một cây đàn tỳ bà, bèn bảo:

- Từ lâu tôi nghe nói nàng có tài đàn tỳ bà, hôm nay nhân buổi tiệc vui, xin nàng đánh lên vài khúc cho tôi được thưởng thức tài nghệ.

Kim Liên cười đáp:

- Từ nhỏ tôi cũng đã có học chút ít, nhưng tài nghệ còn kém lắm, đánh lên chỉ sợ chàng cười.

Tây Môn Khánh không nói gì, chạy qua nhà Kim Liên lấy cây đàn tỳ bà sang đưa cho Kim Liên, lại bảo nàng ngồi lên đùi mình mà so giây nắn phím. Kim Liên dạo một khúc đàn rồi cúi đầu hát rằng:

Xưa kia lười biếng điểm trang,

Bây giờ tóc đã ngã sang màu liễu,

Kim Thoa ngày trước

Cài tóc yêu kiều

Bây giờ ở chốn thanh tiêu xa vời

Mở ruộng cũ

Gọi Mai Hương

Lấy ra một bộ y thường

Mặc vào y hết tiền nương khác gì

Này Mai Hương

Cuốn cho chị chiếc màn hương

Rồi đốt miện trầm hương đêm dài.

Tiếng hát dứt, Tây Môn Khánh hết lời khen tặng rồi bảo:

- Thật không ngờ nàng đàn giỏi hát hay như vậy. Tôi thường len lỏi khắp nơi, kể cả những ca kỹ để nghe đàn hát, nhưng tất cả đều còn thua nàng rất xa.

Kim Liên cười:

- Cảm tạ chàng quá khen, chỉ mong rằng sau này đừng quên em mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nàng cứ nói vậy hoài là thế nào? Ta bao giờ mà quên được nàng?

Nói xong cúi xuống, tháo chiếc hài nhỏ xíu của Kim Liên ra, đổ rượu vào đầy chiếc hài rồi kể miệng mà uống.

Kim Liên cười sung sướng, nhưng vô bảo:

- Người ta cứ bảo đôi chân của em nhỏ xinh, nhưng em chẳng thấy xinh chút nào...

Hai người cứ vui vậy bên nhau như vậy, cho tới tối thì Tây Môn Khánh đưa cho Kim Liên ít bạc vụn để chi dùng rồi đứng dậy về. Kim Liên lưu giữ thế nào cũng không được.